מירב הימן MEIRAV HEIMAN

THE KITCHEN CABINET המטבחון

שחר מרקוס SHAHAR MARCUS

Dwek Gallery Mishkenot Sha'ananim **גלריה דואק** משכנות שאננים

Design: Youval Hefetz עיצוב: יובל חפץ Cover (bottom): Shahar Marcus, Frog test, c-print, 2009 שחר מרקוס, בדיקת צפרדע, צילום, 2009 Meirav Heiman, Trampoline, c-print, 2010 בשער למעלה: מירב הימן, טרמפולינה, צילום, 2010

Meirav Heiman, from "Gullet", video installation, 2003 מירב הימן, מתוך "בית הבליעה", מיצב וידיאו, 2003

Shahar Marcus, The boxer, c-print, 2008 שחר מרקוס, המתאגרף, צילום, 2008

May - August 2017 מאי - אוגוסט

Dwek Gallery **גלריה דואק**
Adenauer Conference Centre מרכז הכנסים ע"ש אדנאואר
Mishkenot Sha'ananim משכנות שאננים
Yemin Moshe, Jerusalem ימין משה, ירושלים
Tel: 02-6292220 טל: 02-6292220
Opening hours: שעות פתיחה:
All week 10am – 8 pm כל ימות השבוע 10:00–20:00
hanna@mishkenot.org.il hanna@mishkenot.org.il

MISHKENOT SHA'ANANIM
FOUNDED BY THE ISRAELI-JUDAISM FOUNDATION

"The Banquet" 16-19.5.17 – A Literary and Culinary Festival at Mishkenot Sha'ananim

The Kitchen Cabinet: Meirav Heiman and Shahar Marcus

This joint exhibition by Meirav Heiman and Shahar Marcus combines various mediums and includes video works, stills, and prints. The exhibition highlights a unique series of works that deal with food and the cult of food as a family and personal matter, as in Heiman's work, or as a social-political one, as in Marcus's. The works combine humor with social criticism of conventions such as family, family meals, political leadership, sports, and more. By mixing the domestic, intimate sphere with the political and social, the artists simultaneously examine and challenge these conventions.

Shahar Marcus, "Golda" Photo etching, 2016 שחר מרקוס, "גולדה", תחריט צילומי, 2016

Shahar Marcus is a performance artist who focuses on the creation of video and performance works in which he uses his body as a central tool and an arena of action. In ***The Boxer***, Marcus boxes and wrestles with one hundred kilos of dough. The dough is a living, organic material, breathing and perishable. Boxing with the dough is reminiscent of the kneading movements of baking. Marcus does not create a pastry from the dough, but rather fights it like Don Quixote in a pointed struggle with no chance of success. "After a long struggle, the result is clear, the more I beat it, the weaker and more tired I become, and the stronger it becomes," Marcus says. The dough is declared the winner.

In the video work ***The Kitchen Cabinet***, Marcus masquerades as Golda Meir, the fourth prime minister of Israel, and appears to be baking a cake. In the course of the action, he recites parts of Meir's speeches, mostly related to the "Palestinian problem" and prospects for peace. The title of the work refers directly to

המטבחון: מירב הימן ושחר מרקוס

תערוכתם המשותפת של מירב הימן ושחר מרקוס משלבת מדיומים שונים: עבודות וידיאו, תצלומי סטילס והדפסים. התערוכה שמה זרקור על רצף עבודות ייחודי העוסק באוכל ובפולחן האוכל כאלמנט משפחתי אישי כמו בעבודות של הימן או כאלמנט חברתי פוליטי בעבודותיו של מרקוס. העבודות בתערוכה משלבות הומור עם ביקורת חברתית על מוסכמות כמו משפחה, ארוחה משפחתית, מנהיגות פוליטית, ספורט ועוד. על ידי ערבוב התחום הביתי והאינטימי עם הפוליטי והחברתי, האמנים, בו זמנית, בוחנים מוסכמות אלה וקוראים עליהן תיגר.

מירב הימן, מתוך "בית הבליעה", מיצב וידיאו, 2003
Meirav Heiman, from "Gullet", video installation, 2003

שחר מרקוס הוא אמן מיצג המתמקד ביצירה של עבודות וידיאו ופרפורמנס. בעבודותיו משתמש בגופו ככלי מרכזי וכזירת התרחשות. בעבודה The Boxer, מרקוס מתאגרף ומתאבק עם מאה ק"ג בצק. הבצק הינו חומר אורגני חי, נושם ומתכלה. ההתאגרפות בבצק מזכירה תנועות לישה של אפייה. מרקוס אינו יוצר מהבצק מאפה, אלא נלחם בו כדון קישוט, זהו מאבק נקודתי חסר סיכוי גם לטווח הארוך, "לאחר מאבק ממושך התוצאה ברורה, ככל שאני חובט בו יותר אני מתעייף ונחלש ואילו הוא מתעצם ומתחזק" אומר מרקוס. הבצק מוכרז כמנצח.

בווידאו "המטבחון" מתחפש מרקוס לראש ממשלת ישראל הרביעית גולדה מאיר ונראה כשהוא אופה עוגה. תוך כדי הפעולה, הוא מדקלם חלקי נאומים של מאיר הקשורים ברובם ל"בעיה הפלסטינית" ולסיכויים לשלום. שם העבודה מתייחס ישירות לכינוי הפוליטי של חבורה מצומצמת מצמרת השלטון המתאספים כדי לגבש הערכות ביטחוניות. מושג זה נטבע בתקופת כהונתה של מאיר, שנהגה לכנס התייעצויות כאלו בביתה בכל מוצאי שבת. הסצנה מתייחסת לטשטוש הגבולות בין משפחה ומדינה ובין ביטחון לאומי לביטחון אישי, המאפיין את החיים בישראל. המדינה הופכת באופן סמלי למשפחה ביולוגית מורחבת.

בעבודה "הפרדס" מבקש מרקוס לבחון את מושג הפרדס ההיסטורי, הוא שר את שירה של להקת התרנגולים, מ 1963, "הכול זהב" (מילים חיים חפר, לחן ששה ארגוב). השיר מלא אופטימיות המאפיינת את הקאנון השירי הארצישראלי. בעבודה מקבלות מילות השיר טון אירוני וסרקסטי, שכן לא "הכול זהב". הפרדס המשוחזר הינו זכר למפעל חקלאי משגשג, לדרך חיים ולתרבות ששייכים לעבר. מרקוס מדגיש את הקשר בין אוכל למצב גופני תודעתי המטען את החומר הפיזי במושגים של מנטליות ותרבותיות.

שחר מרקוס, הכל זהב, צילום, 2014 Shahar Marcus, All is Gold, c-print,

מירב הימן, מתוך "עיכול", עבודת וידיאו, 2010
Meirav Heiman, from "Digestion", Video art, 2010

מירב הימן עוסקת בפולחנים וטקסים המתרחשים בין כתלי הבית וחותרת אחר גרעין האמת שמאחוריהם. "לפרויקט אמנותי בווידאו דרושים אנשים, זוגות או משפחות לארוחה מצולמת", זה נוסח המודעה שפרסמה כדי להרכיב את המשפחות הפיקטיביות של העבודה "בית הבליעה" (2003). לכל אחת מהמשפחות המומצאות התאימה בית מגורים והזמינה אותם לארוחה אותה בישלה. הוראות הבימוי לקראת צילום הסעודה היו מינימליות, לבוש וארוחה בצבע מסוים. הארוחות מוקרנות בהילוך אחורי. במסווה של פנטסיה קומית מעבירה הימן אמירה נוקבת על תרבות האכילה והוויית המשפחה.

בעבודת הווידאו "עיכול", מופיעות בהילוך מהיר צלחות וכוסות המתרוקנות מעצמן ומייצרות רצף של ארוחה שלמה. עם היעלמותה הפיזית של המשפחה, נעלמים גם השיחה והקולות. הימן מתמקדת בפער שבין הרצוי והמצוי, בין הוירטואלי לאמתי, בין האישי לאנונימי. חווית ה"ביחד" מתערבבת עם הלבד.

בצילום "טרמפולינה" הזמן נעצר בשבריר השנייה שבו עוד ניתן להחזיק בטקס הארוחה המשפחתית. אותו הרגע החמקמק מבוים, ועם זאת אקראי וטומן בחובו אפשרויות לכאוס והרס המשפחה. הסיטואציה הופכת פרודית וחסרת משמעות כאשר הכל מתעופף באוויר.

אצל שני האמנים מוטיב האוכל הוא מרכזי ונשזר בגוף עבודות גדול יותר. שניהם עוסקים במיצג מבוים, שניהם נעים בין דימוי קפוא לנע, הדגש האסתטי הוא חזק כך שצבע האוכל המתכלה מכתיב את הפריים ומנציח אותו. חווית הצפייה בתערוכה כוללת לא רק את חוש הראייה והשמיעה אלא מפעילה גם חוש הריח והטעם.

רז סמירה

שחר מרקוס, ידי שוקולד, צילום, 2005 Shahar Marcus, Chocolate Hands, c-print,

In Heiman's video work ***Digestion,*** plates and glasses empty themselves in rapid motion, creating a sequence of a whole meal. With the physical disappearance of the family, the conversation and voices also disappear. Heiman focuses on the gap between the desired and the actual, between the virtual and the real, between the personal and the anonymous. The experience of "togetherness" mixes with being alone.

In the photograph ***Trampoline,*** time stops in the split second where the ritual of the family meal can still be maintained. This elusive moment is staged, yet random, and conceals within it the potential for chaos and the destruction of the family. The situation becomes parodic and meaningless when everything flies in the air.

For both artists, the motif of food is central and woven into a large body of works. Both are engaged in staged performances, and both move between frozen and moving images. The aesthetic emphasis is strong, so that the color of the perishable food dictates the frame and perpetuates it. The experience of viewing the exhibit includes not only the senses of sight and hearing but also those of smell and taste.

Raz Samira

מירב הימן, סלון, מטבח, חדר שינה, חדר ילדים, צילום, 2013 Living room, bedroom, children's room, c-print,

the nickname of a small group at the highest echelons of the government who gather to formulate security assessments. This concept was coined during the tenure of Meir, who used to convene such consultations at her home every Saturday night. The scene relates to the blurring of the boundaries – between family and state and between national and personal security – that characterizes life in Israel. The state symbolically becomes an extended biological family.

In ***The Orchard,*** Marcus seeks to examine the historical concept of the orchard. He sings the 1963 hit song of the Tarnegolim, "Everything is Gold" (lyrics by Haim Hefer, composed by Sasha Argov), which is full of the optimism that characterizes the canon of Eretz-Israeli song. In this work, the lyrics take on an ironic and sarcastic tone, since "everything is not gold." The reconstructed orchard is a reminder of a flourishing agricultural enterprise, a way of life and a culture that belong to the past. Marcus emphasizes the connection between food and a conscious physical state that charges physical matter with concepts of mentality and culture.

Meirav Heiman deals with rituals and ceremonies that take place at home and strives for the kernel of truth behind them. "Wanted for a video art project: individuals, couples, or families for a documented meal." This is the text of the advertisement she published in order to assemble the fictitious families who appear in her work ***Gullet*** (2003). She modeled dining and living rooms in a house to suit each of the invented families and invited them to a meal that she cooked. The directing instructions for the meal were minimal, while the clothing and meals were in specific colors. The meals are screened in reverse. Under the guise of comic fantasy, Heiman makes a harsh statement about the culture of eating and the family experience.